

D'n druimprins

We schreve 't gezaegende jaor des hiëre 1986, en 't waas ein oëtzônderlik good kersejaor. Wie dus Vors Joeksius ziene niejen hoëgheid oët ging zeuke, zôch hae d'r eine met pit. En ik kin ôg verzekere, det zeuke is ein ziër arbeidsintensieve luxe. 'T waas einen daag met waerke um in te biëte, wie de Vors op zien geimaaak van ein cônsumptie zoot te geneete op ein terras op de kwartelemert, waobeej de kletterende fônthein um regelmaotig aanspaorde tot ein sportief sprintje nao ein huuske ,wao auk hare majesteit regelmaotig haer môt.

Dit noëdgedwônge sportieve op en neer ge ren, brach um op 't idee van eine oëtzônderlik aafgetraïne Prins. Hae ging op slaag dae kwartelemert door einen gans anderen bril zeen, want achter ein van de winkelroëte stônd emus prinsheerlik nao um te zweije. De vors makde van schrik ein ônduudelik kaelgeluid, waat verdach vuul leek op: Hebbes!

D'r kwaam witte rauk oët de schauw en 't leefste had hae einen dôbbelen Axel oëtgeveurd, maar A kump dit neet euverein met de waerdigheid van de Jocusvors, en B zit d'r 'szomers gen iés op de fônthein. Maar Venlo had ziene niejen hoëgheid, allein wis dae det toen nog neet. Later ôntpôpde daen hoëgheid zich as eine mins, klein van naam maar groët as Prins. Noow waas ôs dochter destiëd nog zônne kleine krauwel van 6 jaor, maar al hielemaal holderdebolder van 't vastelaovesgebeure. En umdet de Prins ein vrintelikke oëtstraaling nao kinder had, stônd het steeds weer veuraan beej de buun te greuzele, en moch zelfs aaf en toe beej um op de slup zitte.

'T had nog net gen fenclub opgerich, maar zien kamer waas waal half behange met poosters van dit dreejspan.

Wie ik ôs dochter dinsdaags nao de boérebroelof nao bed brach, zoot het ein bietje rimpelig nao die poosters te kiëke, en vroeg, "zek pap, wao deene die andere twië eigelik veur, en waarom hebbe die gen vaere op de muts, en wiezoë make die zich eigelik zoë breid". Ik heb um prebere te verduutse det die adjudante ein soort hólpprinse zien. Neet hielemaal euvertuug, maar waal voldaan muug, veel 't paaf in slaop, zoë wie allein blage van zes jaor det kinne.

Wie weej op aswoensdaag ein bietje duf in d'n haof aan 't kraoze ware, stopde d'r einen auto, 't raempke ging aoep, en d'r kwaam auk nog geluid oët.:

"En", klônk 't hiel heis," Al ein bietje beej"?, vroeg d'n inmiddels ex- hoëgheid in vreejietiëdskleier, zônner vaere op ziene kop, en met ein pips pletskesgezich. 'T gezich van ôs dochter dao en taegge woort op slaag éin groët vraogteiken, det goot 't toch neet, ziene druimprins, zônner mantel, zônner vaere, zônner klatergold.

Ik heb daen daag hiel wat oët môtte legge.

Stôm hé

Wiel Hermans Venlo